

»HERRE, du vogter os, værner os evigt mod denne slægt« (Salme 12,8)

Af hele dit hjerte

Kan man *elske* halvhjertet? Vil en hustru være tilfreds med, at hendes mand elsker hende af halve sit hjerte? Nej, den, som ikke elsker af hele sit hjerte, elsker slet ikke. Det er helt i overensstemmelse med kærlighedens væsen, at det store bud lyder således: »Du skal elske HERREN, din Gud, af hele dit hjerte!«

Kan man *søge* halvhjertet? Nej, den, som ikke søger Herren af hele sit hjerte, søger Ham slet ikke – selvom han muligvis mener, at han gør det.

I Ordsprogene 3,5 læser vi: »Stol på HERREN af hele dit hjerte, men forlad dig ikke på din forstand!« På intet område kan man i sit forhold til Herren være halvhjertet. Er man det, betyder det, at man slet ikke har med Ham at gøre.

Halvhjertetheden er den store fare. Den skjuler sig imidlertid for os under forskellige tildækninger. Et dække for halvhjertetheden er vor *klogskab*. Det er derfor, skriftstedet tilføjer: »...men forlad dig ikke på din forstand.«

Klogskaben

Vor »sunde« fornuft kan ikke forlige sig med, at Guds vej går igennem det, vi tabte. Det vægrer vi os af natur imod. Vi tror ikke umiddelbart, at vi kun bevarer vort liv, når vi mister det for Kristi skyld. Vi tror heller ikke, at vi kun bærer megen frugt, når vi ligesom hvedekornet falder i jorden og dør. Vi finder det ikke saligere at give end at modtage. Vi synes ikke, at dødsdagen er bedre end fødselsdagen. Vi regner det ikke for lutter glæde at stedes i mangehånde prøvelser.

Alt sådant holder vi helst på afstand af os, og vor såkaldte sunde fornuft træffer alle mulige kloge dispositioner, der skal hindre eller i hvert fald udskyde Guds tanker og deres virkeliggørelse i vort liv længst muligt.

I vor tjeneste for evangeliet er vor klogskab måske den alvorligste hindring for vidnesbyrdet.

I stedet for at stole på Herren af hele vort hjerte, lader vi vor forstand råde, og den ligger på linie med verdens tankegang. Den fortæller os, at man bør følge med tiden. Men Guds ord siger, at man bør følge Herren og gå imod tidsånden.

Vor forstand siger os også, at hvis der byder sig en fordel, skal man straks udnytte den, men Guds ord siger, at vi skal bie på Herren, thi det, der er fordele i verdens øjne, er ikke altid fordele for Guds rige.

Vor forstand siger os endvidere, at storhed, økonomisk sikkerhed og magt er

en vinding, der kun kan fremme vor tjeneste for Herren, men Guds ord byder os frasige os alt dette, thi det gør os uafhængige af Åndens vink.

Vor forstand er tilbøjelig til at vælge en bredere vej end Guds. Den godkender, hvad Gud ikke godkender. Den er ikke så nøjeregnende med, hvilke midler der tages i anvendelse.

Derfor hindrer den os i at stole på Herren *af hele vort hjerte*. Ganske vist fornægter vi ikke Gud direkte, og vi er glade for at kunne regne med hans hjælp, når vi kommer i nød.

Men vort åndelige liv går i stå, skønt vi fortsætter med vor »tjeneste«.

HERREN

Hvis vi betænker, hvem Han er, som Ordet byder os at stole på af hele vort hjerte, bliver det ikke svært at gøre det.

Han er *Den Almægtige*, der har skabt alt ud af intet. Han kender hver fugl, hvert kryb, og tager vare derpå. Han har tal på vore hovedhår og kender ordet på vor tunge, før det er udtalt. Han kender vore behov bedre end vi selv. Der fattes Ham aldrig midler. Det er Ham, der giver os liv og ånde og alt.

Det næste vers i Ordsprogene lyder således: »Hav Ham i tanke på alle dine veje...« Glem ikke Hans *kærlighed*! Giv dig tid til at tænke på, hvad Han gjorde for dig på *Golgatas* kors. Husk, at Han *kommer snart*!

Lad Ham altid komme til orde, før du haster til at træffe en beslutning! Bi altid på Ham, så Han kan vise dig både sin vilje og sin vej!

Da træffer du ikke selviske afgørelser, som bedrøver Ham, men gør Hans vilje, thi da stoler du på Ham af *hele dit hjerte* og nøjes ikke med at have en vis tro på Ham sådan i al almindelighed.

Kan man også stole på Ham i *penge-sager*? Ja, og det har den velsignede bivirkning, at så bliver man nøjeregnende med alle andre sager, thi Gud har ikke forpligtet sig til at støtte os i andet end det, der stemmer med hans gode og fuldkomne vilje.

Kan en *forretningsmand* også stole på Gud af hele sit hjerte, eller skal man, som nogle påstår, holde tros-livet og forretningslivet hver for sig? Det var sørgeligt, om det forholdt sig sådan. Nej, forretningsmanden kan også stole på HERREN af hele sit hjerte. Så bliver han ganske vist en undtagelse, en ener, i verdens øjne – men Han bliver aldrig til skamme, end

ikke, når han i lydighed mod Herren træffer nogle dispositioner, som verden ikke forstår.

HERREN er hellig – og Han er såre barmhjertig og trofast imod sine!

Der er næppe nogen af os, der kan se tilbage på sit liv og sige: »Jeg har aldrig svigtet Herren! Jeg har altid kun gjort Hans vilje!« Vi må erkende, at vi ikke livet igennem har stoler på Ham af hele vort hjerte. Vi har tværtimod bedrøvet Ham ved at foretrække vor egen vilje og klogskab fremfor at bie på Ham og gøre Hans vilje.

Det behøver imidlertid ikke at forblive således resten af livet. Herren vil fortsat have os ind i sit *fortrolige samfund*, hvor Han viser os, at Hans vilje altid er god, og Hans vej altid fører til velsignelse.

»Al din vé – den gør din egen vilje!« synger vi, og det er sandt.

Men der er syndsforladelse og syndsbefrielse hos HERREN, vor Gud og vor Frelser!

Guds nådes rigdom er så stor, at den kan give os lyst til at underordne vor klogskab under Guds vilje og dermed skænke os den herlige glæde: at stole på HERREN *af hele vort hjerte*.

Skulle det stadig knibe for os, vil Herren i sin nåde *tugte* os (Ordspr. 3,11-12) – og Hans tugt vil vi tage imod, thi den er et tegn på, at Han ikke har opgivet os. Hvis vi føler, at vi godt kan klare livet uden at stole på HERREN af hele vort hjerte, føler Han det ikke, thi Han er Gud – og Gud kan ingen omgås i halvhjertethed.

Det er Hans uendelige langmodighed imod os, at Han bliver ved med at tale til og med os – og ofte siger det samme – for at skabe den tro i os, der er tillid til ham i enhver situation, så vi derfor gør, hvad der er Ham velbehageligt – gør det med glæde og tak, fordi det er en ubeskrivelig forret!

Så stoler vi på HERREN af hele vort hjerte, men forlader os ikke på vor forstand – og så har vi Ham i tanke på alle vore veje!

Højheden

Vi kender alle profetens ord på Herrens vegne: »Mine tanker er ej eders, og eders veje ej mine, lyder det fra HERREN; nej, som himmelen er *højere* end jorden, er mine veje *højere* end eders og mine tanker *højere* end eders« (Esaj. 55,8-9).

Hvor langt når vor forstand?

Aldrig højere end til vore tanker og vore veje, d.v.s. aldrig op til Guds tanker og Hans veje!

højere

Guds tanker og veje er tydeligst at se i vor Herres Jesu liv og vandring. Her ser vi, hvad Gud mener med »højere«.

For mange år siden rejste et i kristne kredse kendt ægtepar til stævnet på *Nyborg Strand* På storebæltsfærgen bestilte de smørrebrød med rejer. Da *Chr. Ramild* tilfældigvis gik forbi deres bord, hilste de på ham og sagde, idet de pegede på rejerne: »Vi er jo kongebørn!«

Nu behøver der ikke at være noget forkert i at nyde et stykke med rejer, men Ramild sagde på sin stiltfærdige måde: »Jeg tror, det er noget *højere* at være et kongebarn!«

Og det er det netop!

Betragt vor Frelseres *højhed!* Han fornødrede sig ganske vist og blev fornødret – men i denne fornødrelse træder hans højhed så meget tydeligere frem. Her ser vi Guds tanker og Guds veje, de himmelhøje, som ingen menneskelig tanke eller vej nogensinde når op til.

Der står om Ham, at han *gav afkald*. Enhver, der af Ham lærer at gøre det, er inde i Guds tanker og på Guds veje.

Han søgte aldrig sit eget. Hvilken højhed!

Han talte altid sandt, manipulerede aldrig, sneg sig ikke »klogt« uden om sandheden! Der var ikke plads til løgnen i hans liv og gerning. Der var heller ikke plads til taktiske overvejelser om, hvordan man nu klarer sig bedst. Der var ingen febrilsk forhastethed. *Højhed* og *hæder* var altid for hans ansigt. Ikke et øjeblik veg han fra Guds tanker eller Guds veje.

Han sagde: »Følg mig!« Kun ved at følge Ham kommer vi ud af vore egne tanker, der altid er forkerte, og bort fra vore egne veje, der altid leder bort fra Gud.

Den, der følger Herren, må ikke regne med almindeligt bifald. Men han/hun får glæden af at kende Herrens tanker og veje, hvori Åndens rigdom altid er til stede og dermed den evige *højhed*

konger og præster

Vor Herre Jesus har løskøbt os af vore synder og gjort os til konger og præster

for vor Gud. Således har Han givet os del i den *højhed*, som overstråler enhver jordisk højhed.

Som *konger* for vor Gud får vi nåde til at herske over alt det lave. Det findes jo i vort gamle menneske. Enhver kender sine egne svagheder og tilbøjeligheder. Der blev sagt om *Daniel* at der var en *yppeiligere* ånd i ham (Dan. 6,4). Det er der også i os, hvis vi lader os fylde af Helligånden. Da får også vi nåde til at gengælde ondt med godt og således blive i Guds tanker og Guds veje, der er himmelhøjt over kødets tanker og veje.

Vor »opgave« (lad os kalde det vor »forret«) er at *blive* i Kristus, *blive* i Ånden, *blive* i Guds kærlighed, *blive* i Hans ord – gør vi det, bliver vi i *højheden*, d.v.s. i Guds tanker og på Guds veje.

Vor Herre Jesus var ydmyg og sagtmodig af hjertet. Deri ser vi højheden. Han opfordrer os til at komme til Ham og lære af Ham. Det vil vi gøre, thi ellers får vi ikke del i den sande højhed her i livet.

Hans ydmyghed og sagtmodighed åbenbares til fulde på *Golgata*. Han skældte ikke igen, skønt de forhånede og mishandlede Ham.

Han bad for sine fjender. Han havde tanke for sin Moder. Han tog en røver med sig til Paradis.

Her er den højhed, der kongeligt og præsteligt overvinder vort hovmod, vor trods, vor selviskhed og synd og gør os så små, at vi kaster os ind til Ham og bønfalder Ham om nåde til at få lov til at følge i Hans spor.

Her skammer vi os over os selv – skammer os, så det svider ind i sjælen.

Og, her udgydes højhedens hellige Ånd i vore fattige hjerter og giver os del i den guddommelige natur, der er præget af den frie og mandige ydmyghed og sagtmodighed.

Her indsættes vi også til vor *præstetjeneste*, der – som al virkelig præstetjeneste – hovedsagelig består i at bringe ofre og gå i forbøn.

Præstetjeneste er offertjeneste. Derfor er den ophøjet over alle jordiske tanker herom. *Paulus* kunne sige: »Jeg vil med glæde bringe ofre, ja ofres for jeres sjæle« (2. Kor. 12,15). Det er så ophøjet, at man skammer sig ved at citere det!

Men det står skrevet, for at vi skal lytte dertil i stilhed og under bøn. Befinder vi os i en situation, hvor det gælder om at gøre det rette imod andre mennesker, der muligvis har skuffet os, da er det særligt vigtigt at blive i, hvad *Paulus* siger – og finde glæde i at gøre det!

Det er ganske vist så højt over vore

tanker og veje, at det er umuligt for os. Ja, i egen kraft og ved egne anstrengelser lader det sig ikke gøre – men ved Guds nåde bliver det umulige muligt. Den, der stoler på Herren af hele sit hjerte og ikke forlader sig på sin forstand, han/hun begrænser ikke sit tros-liv til det, der er muligt, men lader det omfatte alt, hvad Herren vil.

Således gør vor Frelser og Herre det muligt for os at forblive i højheden og hæderen – så vi ikke besmittes af lavheden, selviskheden, tarveligheden og halvhjertetheden.

Det er kongeligt, og det er præsteligt – så kan vi bede af hele vort hjerte endog for dem, der gør os imod.

Vort mål

Paulus taler om den sejrpris, som Gud fra det høje kaldte os til i Kristus Jesus, og kalder denne sejrpris for vort mål (Fil. 3, 14). Jeg skulle hellere sige: *Guds* mål med os!

Målet er noget højere end at opnå succes her i livet – noget højere end ethvert jordisk mål.

Vi skal ligedannes med Kristi billede! Det mål har Gud for øje og hjælper os til også at have for øje.

Vi skal arve al Hans herlighed. Så højt er målet!

Vi skal høre Ham sige: »Vel, du gode og tro tjener!« Hvilket vidunderligt mål!

Vi skal dømme engle! Når vi tænker derpå, spørger vi straks: Er jeg mon værdig dertil? Hvordan har jeg optrådt i jordiske sager?

Vi skal sidde ved siden af Kristus på Hans trone! Så gør det ikke noget, om vi hernede blev dårligt behandlet. Målet er så herligt, at man så småt lærer at agte modgang og trængsel for noget gavnligt og glædeligt.

Vi skal se sårmærkerne i Hans hænder og side! Da skal vi tilbede Ham og aldrig høre op dermed. Lad os gøre det nu og altid!

Guds mål havde en sådan magt over pastor *Frimodt*, at han over sit skrivebord havde denne underlige vægttavle: »Pyt med mig!« Hvad betød al forsmædelse og modsigelse imod sejrprisen. Målet var så højt, at det bevarede ham fra det lave. Det havde en så dragende kraft, at han lod sig drage stadigt mere imod højheden og hæderen.

Naturligvis kan onde ord og onde gerninger gøre ondt inde i vort hjerte. Det kan stikke og sår – det kan svide og smerte – det kan bedrøve og skuffe – men det kan aldrig skade os. Også her sagde

vor hensovede broder *Chr. Ramild* det på sin egen forløsende måde: »Det gør ikke noget, at et menneske gør jer ondt – blot han ikke gør jer onde!«

Bevares vi midt i ondskaben fra selv at blive onde, da forbliver vi i højheden og

hæderen, d.v.s. i Guds tanker og på Guds veje – og det er saligt.

Derimod er det aldrig saligt at blive bitter og give igen med samme mønt. Det gør verdens børn. Men Guds børn finder nåde til det, der er højere – thi de stoler på

HERREN af hele deres hjerte og forlader sig ikke på deres forstand.

Hvis du nu spiser et stykke med rejer, da nyd det med taksigelse, men lad det ikke være beviset for, at du er et kongebarn og en præst for Gud!

Småligheden

Vor Herre og Frelser ville gerne bringe ofre og ville endog lade sig ofre for menneskenes skyld, thi han elskede dem højt. Han overøste dem med velgerninger, Han gik omkring og gjorde vel, intet andet end vel – Han helbredte deres syge og talte Livets ord til dem alle. Hvem har set en sådan kærlighed?

Til at begynde med var skarerne begejstrede og flokkedes om Ham, betaget af Hans gerninger og lære – men så skete det sørgelige, at jo mere Han åbenbarede sin kærlighed, des mindre elskede de Ham – og til sidst – ja, til sidst forkastede de Ham.

Er det kærlighedens skæbne i *denne verden*? Ja, sådan går det ofte kærligheden. Den virker frastødende – den fremkalder de laveste reaktioner fra syndige små mennesker.

Naturligvis ville de alle gerne have hans velgerninger og gaver – men de havde til sidst så meget at udsætte på Ham, at de vragede Ham.

Hvem var det værst for?

Det var naturligvis en ufattelig smerte for Ham, men om end de vragede Ham og førte Ham til korset, slukkede de ikke hans kærlighed; han bad for dem: »Fader, forlad dem, thi de ved ikke, hvad de gør!«

Det var værst for dem selv, thi at gengælde kærligheden med andet end kærlighed er at blive i synden, selvisheden, forråb og småligheden. Den, der elsker, er altid stor. Den, der ikke gør det, er lille – og gengælder han/hun kærligheden med kulde, bliver han/hun endnu mindre.

Simon Peter

Herren spurgte ikke før sin opstandelse nogen af sine disciple, om de elskede ham. Hvorfor ikke?

Formentlig fordi han vidste, at de straks ville svare Ja – men at deres Ja endnu var for svagt til at bestå den afgørende prøve. De mente alle, at de elskede Ham –

og de gjorde det også til en vis grad – men først når kærligheden er af *hele hjertet*, består den prøven, og er da kærlighed i mere end ord – den er gerning!

Simon Peter var den discipel, der forsikrede Herren stærkest om sin kærlighed, thi han sagde, at han var rede til at dø med Ham!

Dette ringeagtede Herren ikke – og Han satte sin discipel i stand dertil – men først efter at Peter havde lært sig selv at kende som en mand, i hvem intet godt boede – en mand, der kun kunne græde over sig selv.

Da Peter havde fået et sønderbrudt hjerte og en sønderbrudt ånd, spurgte Jesus ham: »Elsker du mig...?« thi nu vidste Herren, at det stille, beskedne Ja, som Peter udtalte, var holdbart. Nu elskede Simon Peter med mere end ord og forsikringer – nu var det sandt.

Hvordan med os?

Det er ikke så svært for os at måle vor kærlighed til Herren, thi vi kan måle den på vor kærlighed til vore brødre. Hvis ikke vi elsker vor broder, som vi kan se, hvorledes skal vi da elske Gud, som vi ikke har set (1. Johs. 4,20)

På dette område fik apostelen *Paulus* nogle dybe skuffelser; han skriver til sine åndelige børn i Korint: »Når jeg elsker jer så højt, skal jeg derfor elskes mindre« (2. Kor. 12,15).

Er det kærlighedens skæbne *iblandt Guds børn*? Nej, lykkeligvis ikke altid – men desværre alt for ofte.

Hvem er det værst for, Paulus eller korinterne?

Det sker ulykkeligvis gang på gang (og jeg er ængstelig for, at jeg selv har handlet således!), at Guds børn gengælder andres kærlighed med kulde. Jeg vil ikke uddybe det – det er alt for sørgeligt. Derfor hersker småligheden og gør hjerterne så små – så selviske – så selvoptagne.

Og jo mindre hjerterne bliver, des større problemer skaber de af småtterier. Til sidst gør de hvidt til sort – og omvendt!

Undertiden går det så vidt, at kun hårde slag fra Gud kan få dem til at vågne op og se sig selv i sandhedens lys.

Lad os ransage os selv, om vi har lukket kærligheden ude og småligheden ind – thi er det tilfældet, da må vi gå ind til Herren i vort lønkammer i hjertets bod og anger og ydmyge os under Hans kærlighed, at vort stive sind kan smelte og fornyes i den kærlighed, uden hvilken vor tro og rettroenhed intet er værd.

Thi hvis vi ikke elsker dem, der elsker os, hvordan skal vi da kunne elske vor fjende (Matt. 5,44).

Til sidst

Vor Herre Jesus siger, at kærligheden skal blive kold hos de fleste. Men Han lader os forstå, at det behøver ikke at ske.

Det bedste værn imod »hjerterets hårdhed, hjerterets kulde« er at lade sig »tvinge« eller »drive« af Kristi kærlighed.

At Han elsker mig og stadig elsker mig, og at Hans kærlighed til mig ikke er kølnet eller blevet forbeholden, det får mit hjerte til at bæve ved tanken på, at min kærlighed skulle blive kold eller lunken. Jeg bedrøves ved tanken på, om jeg bedrøver Ham.

Så leder Hans Ånd mig atter »ud til Golgata«, hvor Han åbenbarer, hvor højt Han elsker – endog sine fjender, og iblandt dem er jeg af natur.

Her sætter Han mig og dig i stand til at være ligesom Han i denne verden, altså i stand til at elske meget – uden at forvente meget til gengæld – at elske indtil det sidste, d.v.s. til det yderste – at bringe ofre med glæde – men lad mig ikke sige mere, for jeg er selv undervejs – jeg er selv i skole – og har endnu meget at lære!